

DE WALVIS

juli - september 2018

Thema: ontmoeten

Protestantse Gemeente
te Zeevang en Oudendijk
www.pknzeevangenoudendijk.nl

Inhoud

Vieringen	3
Agenda.....	3
Uit de pastorie	3
“Ontmoeten”	4
Nieuws uit de gemeente	5
Van de redactie	5
Van de diaconie.....	6
Het Leerhuis.....	7
Oecumenische vesper Kwadijk.....	8
Uitnodiging vrijwilligers	9
Kunst en kitsch	11
Een ontmoeting	13
Collecten	14
Financiën.....	17
Zwanebloemkring	18
Vredesweek 2018.....	19
Bericht van Hennie en Wilt Lengkeek	22
Vacature – wie vult hem in?.....	23
Datum Kerstmarkt wordt zaterdag 15 december!.....	24

Volgende edities

Editie	Periode	Inleveren kopij	Thema	vergaderen bij
2018-07	30.09/11.11	18 sept	geloven	Willy
2018-08	11.11/23.12	30 okt	gedenken	Jan Henk
2018-09	23.12/ ?	11 dec	genade	Lydeke

Afbeelding voorzijde: Twan de Vos

Vieringen

DATUM	PLAATS	VOORGANGER	ORGANIST
22 juli	Oudendijk	L. Wijers	Jan Stens
29 juli	Berkhout	ds. B. Seelemeijer	
5 aug	Oosthuizen	Liturgiecommissie	Jan Stens
12 aug	Beets	ds. B. Stobbelaar	T. Koelstra
19 aug	Oosthuizen	Jappy Talma	Jan Stens
26 aug	Oudendijk	ds. T. Moonen	Hisako Kishi
2 sept	Avenhorn	M. Camarasa	
9 sept	Oosthuizen	Kees van Lenten	Hisako Kishi
16 sept	Kwadijk	ds. Hans Reedijk	Bets Conijn
23 sept	Oosthuizen	ds. Bart Stobbelaar	Gerrit vd Velden
30 sept	Beets	ds. Netty Boon	Jan Stens

Aanvang vieringen: 10.00 uur, tenzij anders aangegeven

Agenda

Datum	Tijdstip	Activiteit	Plaats
22 juli		zomerkerkdienst, aansluitend barbecue,	Oudendijk
5 sept	10.00	Pastoraatsgroep t.h.v. Willy Imthorn	
16 sept	10.00	Startzondag met lunch	Kwadijk

Uit de pastorie

Ontmoeting

In een zomer van toen trokken wij met onze rugzakken door Sri-Lanka. We zouden in het centrale bergland rond Kandy een boeddhistisch tempeltje gaan bezoeken op de Adams Piek, de hoogste berg op Sri Lanka. Vanwege de hitte waren we vroeg op pad gegaan. Rond het middaguur strandden we op een bijna verlaten busstation. De bus die had moeten komen, kwam niet. De as was gebroken. Wat nu?

Zouden we ons reisdoel nog bereiken voor het invallen van de duisternis? Over de terugreis dachten we nog maar niet na. We zetten onze

rugzakken op de grond en zochten een plekje in de schaduw en wachtten af tot er iets gebeuren zou.

Na een uur kwam er iemand voor ons staan. Het was een Srilankaans meisje. Op blote voeten met een kleurige sarong tot op de grond en een zilveren ringetje door een neusvleugel. 'Ik heb gehoord dat jullie de tempel willen bezoeken', zei ze in gebroken school-engels, 'ik zal jullie er naar toe brengen.'

We gingen op weg, volgden haar naar het dorp, over de drukke markt, door de nauwe steegjes het dorp weer uit, door de vallei, over smalle bergpaadjes. We waren totaal de richting kwijt. We konden alleen nog maar op deze kleine Srilankaanse vertrouwen en hopen dat zij ons bij de tempel zou brengen. Bij ieder ander tempeltje onderweg offerde zij wat gele bloemetjes en bracht zij haar handen devoot tegen elkaar aan. Het laatste stukje ging via een uit de rotsen uitgehouwen trap steil tegen de bergwand omhoog.

Toen we haar wilden bedanken en haar iets wilden aanbieden, zagen wij haar nergens meer. Spoorloos was ze verdwenen. We werden er stil van. Daarna genoten we van het prachtige gezicht van de schaduw van de bergtop op de bovenkant van de wolken met in de verte de blauwe Indische Oceaan en het boeddhistische tempeltje met haar diamanten spits.

ds. Hans Reedijk

“Ontmoeten”

Gedicht van Feijer en Van IJzendoorn Uit: “Anders kijken naar kinderen”

Ontmoeten is kijken en zien,
luisteren en horen,
verbazen en verwonderen.

Echt zien en echt horen,
horen wat de ander zegt
in plaats van wat je zelf zou willen horen.

Ontmoeten is een avontuur,

open staan voor de ander,
open staan voor je omgeving.

Ontmoeten is jezelf tegenkomen
in de ogen van een ander,
die een spiegel zijn voor jezelf.

Ontmoeten is de ander
het beste van jezelf laten zien
en het beste in de ander willen ontdekken.

Ontmoeten is de ruimte krijgen
en de ander de ruimte geven,
zodat je allebei de wereld kunt ontdekken.

Ontmoeten is jezelf kunnen zijn
en samen groeien.

Elke ontmoeting is een nieuw begin.

Nieuws uit de gemeente

Overleden

Op 10 juni jl. is op 94 jarige leeftijd overleden **de heer P. Schekkerman**.

Dhr. Schekkerman woonde in Etersheim, waar hij na zijn pensioen is komen wonen. Voor die tijd woonde en werkte hij in Oudendijk.

Je zag hem heel vaak buiten bezig. Hij had ook een eigen groentetuin en zomerdag stond zijn kraampje met verse waar aan de weg.

Wij wensen zijn naasten veel sterkte.

Riet Koole

Van de redactie

In de volgende editie (eind september) publiceren we een overzicht komt van de komende gemeente-activiteiten als uitneembaar middenblad. Die editie zullen we onder alle gemeenteleden verspreiden.

Van de diaconie

De Regenboog

Regelmatig ziet u als bestemming voor de diaconale collecte De Regenboog passeren.

De Regenboog vindt zijn oorsprong in de zeventiger jaren. U zult zich ongetwijfeld de damslapers herinneren, die onder druk van de gemeente Amsterdam naar het Vondelpark verhuisden. Daar kregen de hippies hun plek onder de sterren en de mensen die zich mateloos ergerden aan het 'langharig tuig bij het oorlogsmonument' waren tevreden. Dit duurde enkele jaren met in de zomer pieknachten van 2000 slapers, maar in 1974 hield de gemeente het voor gezien: het moest nu maar eens afgelopen zijn met die chaos. Het Vondelpark werd gesloten en veel jongeren gingen op straat hangen, onder hen veel verslaafden, vooral aan een nieuwe drug: heroïne. Zo ontstond de eerste generatie van de Amsterdamse drugscene. Het betrof hier geen hoeren, zwervers of dronkenlappen maar gewone jongens en meisjes, aardige, goedwillende jonge mensen, een beetje antiburgerlijk en soms heftig alternatief. Een aantal Amsterdamse predikanten nam het initiatief deze groep te helpen en zo was De Regenboog geboren. Door de jaren heen heeft dit project zich steeds weer weten aan te passen aan de sociale problemen in Amsterdam. Inmiddels is het een organisatie met 180 medewerkers en 1100 vrijwilligers.

De meeste mensen bij wie er iets mis gaat in het leven (je verliest je baan, je gaat scheiden en je moet je huis uit) kunnen terugvallen op een sociaal netwerk dat als vangnet in probleemsituaties fungeert. Mensen zonder zo'n vangnet zijn op zichzelf aangewezen, met het risico af te glijden naar armoede, eenzaamheid, psychische klachten of verslavingsproblemen. Voor die mensen wil de Regenboog er zijn.

In Amsterdam moet niet alleen plek zijn voor mensen die geslaagd zijn in hun leven maar ook voor mensen met minder geld, eenzame mensen en mensen zonder dak boven hun hoofd. De kloof tussen arm en rijk neemt de laatste jaren, ook in Amsterdam, toe. Eén op de vijf gezinnen leeft onder de armoedegrens. Het centrum verrijkt, wie kan er nog in de grachten-gordel wonen? De minderbedeelden moeten uitwijken naar buiten de ring. Ontmoetingen tussen arm en rijk vinden niet langer automatisch plaats. De Regenboog wil juist mensen verbinden. Daarom probeert ze mensen te mobiliseren en te motiveren om zich in te zetten voor kwetsbare stadsge-noten.

De Regenboog droomt van een stad waarin plek is voor iedereen, waarin mensen met rijkdom en mensen in (sociale) armoede door elkaar en met elkaar samenleven en -werken, waarin ze betrokken zijn bij elkaars leven en elkaar versterken, een stad waarin niemand zich verloren hoeft te voelen.

Om dit te verwezenlijken beschikt de Regenboog over een groot aantal inloophuizen en werklocaties waar bijvoorbeeld kaarsen gemaakt, fietsen of computers gerepareerd worden en er is zelfs ook een boerderij.

Wij vinden het van groot belang dat onze gemeente dit project ondersteunt, zo dicht bij huis en zo praktisch gericht op mensen door ze simpelweg een dak boven het hoofd te bieden, drie gezonde maaltijden per dag, schone kleding en het gevoel dat ze er niet alleen voor staan.

Mocht u een ander project kennen waarvan u vindt dat onze gemeente dat ook zou moeten steunen, meld dat dan even aan één van de diakenen.

Coen van der Kamp

Het Leerhuis

Ook deze zomer gaan wij weer varen met de leerhuisgroep. Er is veel meer plaats, dus iedereen die het leuk vindt om een vaartochtje te maken door het IJperveld is van harte welkom. Ook de Koggenlanders zijn hierbij uitgenodigd.

Het is op maandag 13 augustus a.s. Wij vertrekken om 13.00 uur bij de Grote Kerk in Oosthuizen en zijn om ongeveer 17.00 uur weer terug. Graag opgeven bij Carina of Clasien.

In september gaan wij weer door met het leerhuis. Onze eerste bijeenkomst is op Maandag 10 September om 14.00 uur bij Dina Eikenaar. Mevr. Truus de Boer leidt deze gespreksgroep. Iedereen die belangstelling heeft, is welkom.

Clasien

Oecumenische vesper Kwadijk

Oecumene verbindt mensen met verschillend geloof met elkaar. Zondagmiddag 14 oktober 2018 wordt in het kerkje van Kwadijk een Oecumenische Vesper gehouden olv. dirigente Eva Kors, organist Martin Sikkema, violist Gerard Vlaanderen, fluitiste Anja Meintjes en ds. Hans Reedijk.

Wat is een vesper? Vesper, betekent letterlijk Avond. In de vroeg-christelijke kerk begon men ermee. Een vesper wordt meestal gehouden als het buiten begint te schemeren en de wereld om je heen verstilt. Ze zijn door de eeuwen heen gehouden door de monniken. In veel kerken bestaan ook vespers in de 40-Dagentijd en de Adventtijd.

Voorafgaand aan de vesper oefent het gelegenheidskoor. Wilt u zingen in het gelegenheidskoor? Geeft u zich dan op en breng € 5,- mee voor de muziek die u ter plekke ontvangt. Wilt u enkel de vesper bijwonen en meezingen? U bent welkom.

Programma:

- 14.00 uur - kerk open voor gelegenheidskoor
- 14.30 uur - oefenen van oecumenische liederen
- 16.15 uur - pauze, en kerk open voor vesper
- 16.30 uur - oecumenische vesper
- 17.00 uur - einde

Opgave via de mail: dominee@pknzeevangenoudendijk.nl

Informatie: ds. Hans Reedijk telefoon 0299 78 04 82

Locatie: het kerkje van Kwadijk

Uitnodiging vrijwilligers

Aan alle vrijwilligers van de Protestantse Gemeente Zeevang en Oudendijk

Beste vrijwilliger,

Wat zou de kerk zijn zonder al de mensen die zich als vrijwilligers inzetten voor het wel en wee van de gemeenschap? Wij mogen ons gelukkig prijzen dat we in onze gemeente kunnen rekenen op een grote groep van vrijwilligers voor allerlei taken:

- De redactie van de Walvis en de mensen die zorgen voor de verspreiding.
- De bezoekgroep die mensen voor speciale gelegenheden met een bloemetje verrast.
- De pastoraatsgroep die mensen bezoekt in goede en in slechte tijden.
- De schildersclubleden die voor de bijzondere kerkdiensten schilderijen maken.
- Het gelegenheidskoor dat liederen zingt bij de viering op de laatste zondag van het kerkelijk jaar, kerstnachtviering en in de 40 dagen tijd.
- De kerstmarktvrouwen die in de loop van het jaar bezig zijn om artikelen te maken en te verzamelen die voor kleine prijsjes verkocht worden op de kerstmarkt en waarvan de opbrengst naar een goed doel gaat.
- De liturgiegroepsleden die proberen creativiteit en vormgeving aan de bijzondere diensten te geven.
- De leden van de kerkenraad die verantwoordelijk zijn voor de gang van zaken binnen de gemeente.
- De koster die zorgen dat de zondagse kerkdiensten doorgang kunnen vinden.
- De organisten die wekelijks de kerkdiensten begeleiden.
- En de mensen waar je zo tussen neus en lippen door een beroep op kunt doen voor allerlei klussen / activiteiten zoals het verzorgen van een diaconale maaltijd, een filmavond, een excursie naar een museum of het voorbereiden op een bijeenkomst van een bijbelgespreksgroep of een thema-avond.

Wij willen u daarom van harte uitnodigen om naar de startzondag op 16 september 2018 naar de kerk van Kwadijk te komen.

Dit jaar hebben wij een zeer bijzondere attentie bedacht door met u te gaan lunchen na afloop van de kerkdienst. De lunch duurt tot 12.30 uur. Wij verzoeken u vriendelijk om u bij Loes Wijers aan te melden vóór 1 september aanstaande.

Met hartelijke groet,
namens de Kerkenraad,

Kees van Lenten
(Voorzitter)

Thema Startzondag: Een goed gesprek

Een gesprek voeren, met elkaar praten... het is allemaal com-mu-ni-ca-tie. Meestal gaat het goed in onze communicatie maar soms gaat het ook helemaal fout, vooral per e-mail. E-mail is eigenlijk helemaal ongeschikt voor het communiceren van de dingen die ons aan het hart gaan. Een vraagteken of een uitroepteken op de 'verkeerde' plaats kan misverstand en ergernis bij de lezer oproepen. Beter dan even de telefoon gepakt en een gesprekje voeren. Op startzondag wil ik in de viering graag met u nadenken over een bijbelgedeelte waarin het gesprek centraal staat. En uiteraard kunnen we na afloop van de kerkdienst tijdens de vrijwilligerslunch veel goede gesprekken met elkaar voeren.

Huiskamergesprek - Geloven, vroeger en nu

Op deze middag hopen we met elkaar in gesprek te raken over geloven. Over wat je toen geloofde en wat je nu gelooft. Over wat is gebeven en wat is verdwenen.

1. Het geloof uit je jeugdijaren: We praten over je geloof van toen. Wat heb je meegekregen? Wat kun je ervan nog herinneren aan concrete dingen? En wat voor gevoelens hoorden daarbij?

2. De omslag: Voor veel mensen – maar lang niet voor iedereen - is het geloof niet meer het geloof uit hun kinderjaren. Weet je nog waardoor jouw geloof is veranderd? Door iets wat gebeurde?

3. Jouw geloof van nu: Hoe zou je je huidig geloof willen omschrijven? Hoe ziet je geloof er nu uit? Wat biedt het jou?

4. Een voorwerp: Wil je iets meenemen van het geloof uit je kinderjaren. Dat kan van alles zijn.

Aantal deelnemers: maximaal 8

Datum: donderdagmiddag 4 oktober, 14.00-16.00 uur

Locatie: wordt nog bekend gemaakt

Opgave via de mail: dominee@pknzeevangenoudendijk.nl

Informatie: ds. Hans Reedijk telefoon 0299 78 04 82

Kunst en kitsch

Al meer dan dertig jaar bestaat het programma TUSSEN KUNST EN KITSCH en ik kijk er nog steeds met intens plezier naar, en ook met bewondering voor wat al die deskundigen weten. Maar al meer dan dertig jaar vertelt het programma alleen maar dat het kunst is als het kostbaar is en als het niet kostbaar is, is het kitsch. Daarom is in het programma het prijskaartje zo belangrijk. Het geldbedrag dat genoemd wordt vertelt of het kunst is. Eigenlijk een vreemde kronkel. En nu we toch over het prijskaartje hebben moet er nog een teleurstelling verwerkt worden. 'Meneer, deze vaas taxeer ik op een waarde van 2.500 euro.' Je ziet de euroteken-tjes stuiten in de verraste ogen. Helaas, het is de galerieprijs. Als meneer het wil verkopen mag hij blij zijn als hij er 400 euro voor krijgt, heel blij.

In het programma is KUNST dat wat kostbaar is. Een beeldje uit Egypte wordt kunst als Mieke Silverberg het voor echt verklaart en er daarom een grote waarde aan verbindt. Een prachtig knottenkistje blijkt geen kunst te zijn, want het is een kopie van twee eeuwen later. Een schilderij, als het écht van Ruysdael is, is het kunst en dus een fortuin waard. En zo gaat het door. Maar wat kunst is? Ja, de Nachtwacht zeggen we. O, ja? Nog geen twee eeuwen geleden sneden ze grote stukken af van die immense, donkere lap met verf uit een bierlokaal, omdat het niet goed paste tussen twee deuren.

Ik vertel u er graag meer over.

Bij KITSCH is het net zo ingewikkeld. Helemaal nu zelfs de museumwinkels plastic tassen, tegenwoordig milieuvriendelijke tassen, dat wel, verkopen met de Nachtwacht of de zonnebloemen van Van Gogh buitenop.

Toen ik begon met verzamelen, zonder geld, keek ik naar dingen die ik mooi vond en vooral weinig kostten. Kitsch zeiden de mensen die het wisten misprijzend. Ik begreep het niet zo goed, want in de boeken die ik uit dezelfde periode op de kop tikte werden ze beschreven als buitengewoon kunstzinnig, met het grootste vakmanschap uitgevoerd. Vooral omdat ik geen geld had voor 'echte' kunst bleef ik er naar zoeken. Tot het, bijna van de ene dag op de andere, herontdekt werd als Jugendstil. Ineens was het weer kunst, en dúúr !

Verleden jaar was er een grote tentoonstelling in het Fries Museum in Leeuwarden van de schilder Sir L. Alma-Tadema. Een Fries, geboren in het dorpje [Dronrijp](#), die naar Londen ging, daar wereldberoemd werd met zijn verbeeldingen uit de oudheid, daarna afgeschreven, volstrekt afgeschreven.

Het Rijksmuseum had twee grote schilderijen van hem. Niet aangekocht, welnee, ooit cadeau gekregen van zijn weduwe. Ze verdwenen regelrecht naar de kelder. Zelfs onze grote Pierre Janssen, u weet wel, die van de TV, schreef in zijn boek *Kunstgrepen*: 'Voor ons is het totaal onmogelijk om enige kunstwaarde toe te kennen aan een schilderij als dat van L Alma-Tadema.'

Nu hebben de schilderijen in het Rijksmuseum een aparte zaal. In een duits boek uit 1974 over Kitsch staat een van de twee schilderijen afgebeeld.

Kunst, kitsch. We raken er niet over uitgepraat.

Wat het programma zijn meerwaarde geeft is als mensen zeggen, het gaat mij er niet om of het kunst is, het heeft voor mij een emotionele waarde. Ik zou dan meer willen weten over die emoties. De verhalen er achter.

In het verleden nodigde ik op gemeenteavonden wel eens de mensen uit om spullen mee te nemen en samen te kijken of het iets bijzonders was. Mevrouw De Groot kwam met een schriftje met gedichten en vertelde dat het zo bijzonder voor haar was omdat daarin het enige handgeschreven berichtje stond van haar jonggestorven moeder. Het ontroerde mij meer dan het prachtige schilderij dat uit de Albert Heijn-tas van boer Grevel tevoorschijn kwam.

Dominee Reedijk zag er meteen een onderwerp in voor het aankomende winterprogramma. 'We nodigen onze mensen uit om dingen mee te nemen die hun dierbaar zijn en dat hoeft niet alleen bijzonder te zijn. Als het

bijzonder is, vertel jij er meer van, maar het moet vooral aanleiding zijn tot persoonlijke verhalen die wij met elkaar delen.’
Programmacommissie, ga er maar aan staan.

Adriaan Mercuur

Een ontmoeting

Clara Slooten overhandigde ons het volgende artikel uit De Volkskrant.

Jong en oud

Hij oordeelde niet en dat vond ik bijzonder. Ik heb tatoeages en opgeschooren haar, ik zie er niet uit als de gemiddelde verpleegkundige, maar daar heeft hij nooit een opmerking over gemaakt. Later hoorde ik van zijn dochter dat hij zich wel over me had verbaasd, maar daar heb ik niets van gemerkt. Hij vroeg wat mijn tatoeages betekenen. Ik vertelde hem dat mijn pa altijd papieren bootjes voor me bouwde en dat ik daarom zo'n bootje op mijn arm had laten zetten. En dat daar as van mijn opa en oma in zit. Hij luisterde en was ontroerd.

Jonge mensen vinden oude mensen vaak saai en oude mensen hebben vaak een mening over jongeren. Daar hadden wij samen geen last van. We scheelden meer dan zestig jaar in leeftijd, maar we konden het zo goed met elkaar vinden. Heel soms kom je iemand tegen die je zonder woorden begrijpt en dat was hij.

Gurbe, een geboren Fries die in het zuiden van het land was beland vanwege zijn werk. Hij woonde nu in bij zijn dochter omdat hij ernstig ziek was. Hij had last van nierfalen, maar wilde niet meer worden behandeld. Een paar keer in de week ging ik bij hem langs. Dan dronken we samen koffie en kwamen de verhalen. Hij kon prachtig vertellen, over zijn leven, over de liefde. We hadden het niet over oppervlakkige dingen, onze gesprekken gingen dieper. Hij was een zeer gelovig man, maar vrijdenkend en net als ik geïnteresseerd in levensbeschouwing.

Na een paar maanden ging ik op vakantie en daarna kreeg ik een andere baan, maar ik beloofde om terug te komen.

Hij moest huilen die laatste dag. Eind vorig jaar kreeg ik het bericht dat hij in een hospice lag en dat het slecht met hem ging. Ik voelde me schuldig, ik was nooit meer bij hem langs gegaan. Vanaf dat moment heb ik hem wekelijks opgezocht. We pakten onze gesprekken meteen weer op.

Toen zijn schoonzoon me liet weten dat hij niet lang meer zou leven, ben ik afscheid gaan nemen. Toen ik aankwam, reageerde hij al niet meer. Ik ging aan zijn bed zitten, hield zijn hand vast en praatte tegen hem. En toen rolde er langzaam een traan over zijn wang. Ik weet niet of hij beseftte dat ik naast hem zat en of zijn traan voor mij was bestemd, maar het was zo'n mooi moment.

Ik ken weinig ouderen die zo bewust en open over hun gevoelens konden praten als hij. Hij was dankbaar voor een boeiend leven en zo blij dat anderen voor hem wilden zorgen toen hij ziek werd. Je bent nu druk, leerde hij me, je wilt van alles bereiken, maar kijk niet alleen maar vooruit, realiseer je dat de weg ernaartoe ook mooi is. Als je ouder wordt, zei hij, kijk je terug op je leven en beseft je dat je meer had moeten stilstaan in plaats van door te rennen. Hij heeft me bijgebracht dat ik dankbaar moet zijn voor wat ik heb. Waardeer de kleine dingen, wees je bewust van de mensen om je heen, van wat je doet.

'Het lukt me niet altijd zijn les in de praktijk te brengen. Ik denk veel terug, dat is al goed, maar ik sta nog te weinig stil. Maar met hem in mijn achterhoofd gaat dat steeds beter. Zijn rouwkaart heb ik bewaard, er staat een bijbeltekst op: zonder liefde is alles zinloos. Dat is precies de reden waarom ik in de zorg werk. Omdat liefde inhoudt dat je iets voor een ander wilt betekenen.'

Collecten

Collectebonnen

Collectebonnen kunt u voor of na de kerkdiensten verkrijgen bij Wim Vedder. Er zijn bonnen t.w.v. € 1 en € 2.

Collectebonnen hebben o.a. als voordeel dat de ontvangststroken gebruikt kunnen worden voor belastingdoeleinden. U kunt ze contant betalen of het verschuldigde overmaken per IBAN-betaling.

De collecten in de komende weken

Tijdens de dienst wordt als 1e de diaconale (**D**) en als 2e de kerkvoogdelijke (**K**) collecte gehouden.

22 juli	D	We collecteren voor het werk van Hub Kuijpers in Maputo, Mozambiek *)
	K	instandhouding eredienst
29 juli	D	te gast bij PG Koggenland
5 aug	D	De Regenboog
	K	instandhouding eredienst
12 aug	D	In Kameroen worden gehandicapte kinderen vaak uit schaamte thuis gehouden. Ze krijgen daardoor geen onderwijs. De school Fedeme biedt dove kinderen en kinderen met een verstandelijke handicap onderwijs en gedragstherapie. Op de school in de stad Douala, in Zuid-Kameroen, leren kinderen naar vermogen eenvoudige praktische vaardigheden aan, zoals knutsel- en handarbeid en sociale vaardigheden. Oudere kinderen krijgen vakonderwijs en leren bij voorbeeld naaien, houtbewerking of teenslippers maken. De bovenverdieping is ingericht als nachtopvang voor leerlingen die van ver komen. Fedeme adviseert ook ouders en verzorgers hoe ze het beste met hun kinderen kunnen omgaan. Geef, zodat ook dit jaar vijftig verstandelijk gehandicapte en twintig dove kinderen passend onderwijs krijgen.
	K	Kerk in Actie - zending
19 aug	D	De collecte van deze zondag is bestemd voor de ondersteuning van individuele personen of gezinnen die tussen wal en schip zijn geraakt.
	K	instandhouding eredienst
26 aug	D	Hospice "Thuis van Leeghwater" Middenbeemster
	K	instandhouding eredienst
2 sep	D	dienst in Koggenland
	K	
9 sep	D	Kinderen in de knel
	K	instandhouding eredienst
16 sep	D	Prinsenstichting biedt zorg en ondersteuning aan mensen met een verstandelijke beperking. Belangrijk zijn de wensen, ambities en mogelijkheden van de bewoners. Samen kijken naar wat kán! Zodat de bewoners het

		leven kunnen leiden dat zij zelf willen, zo gewoon als mogelijk. Met plezier mogelijkheden ontdekken.
	K	instandhouding eredienst
23 sep	D	Het Roosevelthuis
	K	instandhouding eredienst
30 sep	D	Kindertehuis Tamara, Paramaribo
	K	instandhouding eredienst

Voor de bekend veronderstelde collectiedoelen volstaan we met de vermelding van de naam. Uitgebreidere informatie staat op onze website (bij Onze gemeente > diakenen > diakonale projecten).

Financiën

Actie Kerkbalans 2018

Op 31 mei was de stand als volgt:

	2018	2017
Begroot	20.503	20.304
Toezeggingen	22.578	21.513
Ontvangen toezeggingen	16.377	20.773
Nog te ontvangen	6.201	740
Ontvangen niet toegezegd	175	145
Totaal ontvangen	16.552	20.918
Aantal aangeschreven leden	177	199
Aantal toezeggingen	149	149
Gemiddelde toezegging per lid	€ 152	€ 144

Collecten 2018

maand	kerkrentmeesterlijk		
	totaal	aantal coll.	gemidd.
januari	129,80	2	64,90
februari	197,50	4	49,38
maart	152,20	3	50,73
april	391,29	4	97,82
mei	154,40	3	51,47
juni	204,50	3	68,17
opgeteld	1.229,69	19	64,72

	diaconaal		
	totaal	aantal coll.	gemidd.
januari	42,10	1	42,10
februari	223,87	4	55,97
maart	155,35	3	51,78
april	340,80	4	85,20
mei	134,65	3	44,88
juni	169,50	3	56,50
opgeteld	1.066,27	18	59,24

Zwanebloemkring

dichtersclub

Confrontatie

Schoenen op de Donaukade

Boedapest, een stad,
verbonden door bruggen.
Indrukwekkende architectuur,
mooie oevers, zonovergoten
koperen koepels

Op de kade staan schoenen,
versteend in metaal,
van man, vrouw en kind,
schoenen uit,
afgeschoten,
hun graf was de Donau,
een rauw beeld.
Het was koud in de zon.

Schoenen op de Donaukade is een gedenkteken in de Hongaarse hoofdstad Boedapest. Dit monument ligt aan de kade van de Donau en op deze plek zijn over een lengte van veertig meter, zestig paar metalen schoenen te vinden die op de rand van de kade staan. Zo'n tien meter hierachter is een zeventig cm hoge bank te vinden.

Het monument is geplaatst ter nagedachtenis aan de Joden die langs de oever van de Donau zijn gefusilleerd tijdens de pogroms die door de Pijl-kruisers, een met nazi-Duitsland sympathiserende beweging, werden uitgevoerd. De Joden werden eerst gedwongen om hun schoenen uit te trekken en vervolgens op de rand te gaan staan. Hierna werden ze doodgeschoten waarna ze in de rivier vielen en door de stroming werden meegenomen.

Dit monument is gemaakt door Can Togay en Gyula Pauer en werd onthuld in 2005.

Carina Brienen

Vredesweek 2018

Van 15 tot en met 23 september wordt in de Nederlandse kerken de vredesweek weer gehouden. Omdat die week binnen de termijn valt waarvoor deze Walvis geldt, wil de redactie niet voorbij gaan aan de problematiek van oorlog en vrede.

We doen dit door een gedeelte te publiceren van de toespraak die de Israëlische schrijver David Grossman hield ter gelegenheid van de dodenherdenking in Israël, op een bijeenkomst waar Israëli's en Palestijnen gezamenlijk hun doden herdachten.

Grossman, die in de oorlog met Libanon in 2006 zijn zoon Uri verloor, ontving op Onafhankelijkheidsdag de Israël Prijs, de hoogste onderscheiding in Israël.

Iedere keer als woede en haat mij dreigen te overmeesteren, voel ik onmiddellijk dat de band met mijn zoon die ik levend wil houden, verloren dreigt te gaan. Ik heb de beslissing genomen, de keuze gemaakt om de wond niet telkens open te rijten. En ik geloof dat jullie die hier aanwezig zijn, dezelfde keuze hebben gemaakt.

Ik weet dat in de pijn ook adem, scheppingskracht, de wil om het goede te doen, besloten zitten. Verdriet isoleert niet, maar verbindt en maakt sterker. Op deze bijeenkomst kunnen zelfs oude vijanden - Israëli's en Palestijnen - hun verdriet met elkaar delen, juist omdat verdriet hen met elkaar verbindt.

In de afgelopen jaren heb ik veel gezinnen ontmoet die ook een dierbare hebben verloren. Mijn ervaring is, zo heb ik ze steeds verteld, dat zelfs wanneer jij zelf de diepste pijn voelt, je in gedachten moet houden dat elk lid van het gezin vrij is om te rouwen op zijn manier, zoals het best bij hem past, luisterend naar zijn eigen hart.

Niemand is in staat om een ander te leren hoe hij verdriet moet ondergaan. Dat geldt voor een gezin en het geldt voor een veel grotere 'familie', zoals een gemeenschap. Er is een sterk gevoel van verbondenheid tussen ons door het gezamenlijke leed dat ons is overkomen, door de pijn die wij alleen kennen, waar haast geen woorden voor zijn daar buiten, bij de anderen, die in het licht leven. Respecteer ons daarom, en onze manier van rouwen, als families die een zwaar verlies hebben geleden. Het verdient respect. Het is geen gemakkelijke weg, we weten niet waar het heen gaat en we lijken misschien niet altijd consequent in ons doen en laten. Maar het is ónze manier om betekenis te geven aan de dood van onze dierbaren en zin aan ons leven na hun dood. En onze manier is om actief te zijn, om te handelen - niet te wanhopen en bij de pakken neer te zitten - zodat eens in de toekomst het oorlogsgeweld zal verzwakken en misschien helemaal zal ophouden en we eindelijk kunnen beginnen met echt te leven en niet alleen maar van oorlog tot oorlog, van ramp naar ramp te óverleven.

In de oorlogen waarin wij, Israëli's en Palestijnen, telkens tegenover elkaar stonden, hebben wij dierbaren verloren die ons misschien nog liever waren dan ons eigen leven -wij zijn gedoemd om als gewonden door te leven. Wie zo diep getroffen is als wij kan zich niet wentelen in illusies. Wij getroffenen weten dat het leven bestaat uit toegeven, ook als het je moeilijk valt en dat je nooit voor honderd procent je zin kunt krijgen. Ik geloof dat ons lijden ons die hier bijeen zijn tot mensen maakt die meer dan anderen de werkelijkheid onder ogen zien. We zien bijvoorbeeld helderder dat macht zijn beperkingen heeft, dat het altijd de machtigen zijn die illusies koesteren. Wij zijn alerter geworden dan we waren voor de ramp die ons is overkomen en afkerig van vertoon van holle trots, van luidkeels verkondigd arrogant nationalisme en zelfvoldane verklaringen van leiders. We hebben er meer dan genoeg van - we zijn er haast allergisch voor

geworden. Deze week viert Israël zijn 70-jarig bestaan. Ik hoop nog heel lang te vieren dat generaties van kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen hier zij aan zij met een onafhankelijk Palestina leven in veiligheid, vrede, en - nog belangrijker- in een rustig dagelijks ritme van goede nabuurschap; en dat ze zich hier thuis zullen voelen.

Thuis is een plek begrensd door muren die voor iedereen duidelijk zijn en door iedereen erkend worden als jouw gebied. Een thuis geeft stabiliteit en zekerheid. De mensen die er wonen kennen de intieme codes die er gelden; hun verhouding met de burens berust op afspraken. Een thuis is iets blijvends, waar je over de toekomst geen zorgen hoeft te maken.

Maar wij Israëli's kunnen zelfs na 70 jaar niet van een 'thuis' spreken. Hoeveel woorden ook dezer dagen druipend van honingzoete vaderlandsliefde het tegendeel zullen beweren.

We zijn er nog niet, we zijn nog niet thuis. Israël is gesticht opdat het joodse volk dat zich bijna nergens ter wereld ooit thuis heeft gevoeld, eindelijk een thuis zou hebben. En nu, 70 jaar later is Israël misschien wel een vesting, maar een thuis is het nog niet.

De oplossing van de ingewikkelde relatie tussen Israël en Palestina kan in een simpele formule gevat worden: als de Palestijnen geen thuis hebben, hebben de Israëli's er ook geen. Ook het tegenovergestelde is waar: zolang Israël geen thuis wordt, wordt Palestina het ook niet. Voor mijn twee kleindochters van 3 en 6 is Israël een gegeven waar zij geen vragen bij stellen. Voor hen spreekt het vanzelf dat wij een eigen staat hebben, met wegen, scholen, ziekenhuizen, een computer op de basisschool en een eigen levende, rijke taal, het Hebreeuws.

Voor mijn generatie zijn al deze zaken niet vanzelfsprekend. Ik herinner mij nog levendig de angst om ons voortbestaan, maar ook de vaste hoop dat wij nu eindelijk thuis waren. Leven tussen vrees en hoop, dat is de breekbare positie waarin ik mij bevind en van waaruit ik hier tot jullie spreek.

Maar als Israël een ander land bezet houdt en een ander volk nu al 51 jaar onderdrukt, als het een reëel bestaande Apartheid handhaaft - dan wordt Israël steeds minder en minder een thuis voor mij. Als Minister van Defensie Lieberman besluit om vredelievende Palestijnen te weren van een bijeenkomst als de onze, wordt Israël minder een thuis. Als Israëlische scherpschutters tientallen demonstrerende Palestijnen, voornamelijk burgers, doden - dan wordt Israël minder een thuis. Als de Israëlische regering besluit om zonder overleg twijfelachtige deals te sluiten met Oeganda en Rwanda en bereid is om de levens van duizenden asielzoekers in

gevaar te brengen door ze te verdrijven naar een onbekende bestemming - dan is Israël voor mij minder een thuis.

En als de premier scheldt en stookt tegen mensenrechtenorganisaties, als hij wetten probeert in te voeren om het Hooggerechtshof te omzeilen, als democratie en rechtbanken voortdurend worden uitgedaagd - wie voelt zich dan nog thuis in Israël?

Als Israël inwoners aan de rand van de samenleving achterstelt en discrimineert, als het de inwoners in zuid-Tel Aviv aan hun lot overlaat en steeds zwakker maakt, als het harteloos de ogen sluit voor het moeilijke bestaan van hen die te zwak zijn om voor zichzelf op te komen - overlevende van de Holocaust, armen, één-ouder-gezinnen, bejaarden, kinderen in tehuizen voor uit huis geplaatsten en patiënten in vervallen ziekenhuizen - dan is Israël nog minder dan een thuis. Het is een disfunctioneel thuis.

(Lydeke Vroom)

Bericht van Hennie en Wilt Lengkeek

Lieve mensen,

Het is alweer een paar maanden geleden dat we afscheid hebben genomen. Het was een groots afscheid. Zoveel mensen, zoveel hartelijke woorden, zoveel mooie cadeaus. Heel veel dank daar voor. Nu, na drie maanden in ons chalet op Witterzomer, gaan we op 9 juni onze spullen uit de opslag overbrengen naar ons nieuwe woonhuis op park Diepstroeten, voormalig terrein van Hendrik van Boeijenoord te Assen. We hebben er heel veel zin in.

Lieve mensen.

Ons nieuwe huis is klaar. We hebben veel zin om in park Diepstroeten te gaan wonen.

We verhuizen vanaf 22 mei 2018. We zouden het leuk vinden als jullie een keer komen kijken.

Ons nieuwe adres is:
Bovist 1, 9404 MG Assen
tel. Hennie: 06 21992422
tel. Wilt: 06 46497535
mail: we.lengkeek@quicknet.nl

Vacature - wie vult hem in?

Met het vertrek van Wilt Lengkeek hebben we in de redactie een lege plaats. Een lege plaats die we graag ingevuld zien. Wie weet bent u dat: iemand die De Walvis mede vult met interessante artikelen, die meedenkt over wat wel of wat niet geplaatst kan worden. Of bent u handig met tekstverwerking? Ook dan komen we graag met u in contact, omdat ik beloofd heb redacteur te blijven tot augustus 2019 en dan stop.

Namens de redactie, Jan Henk Wijers

Datum Kerstmarkt wordt zaterdag 15 december!

Door verkeerde, maar onherstelbare boekingen in de kerk van Kwadijk blijkt het onmogelijk te zijn om de kerstmarkt te houden op onze vaste tweede zondag van de maand december.

In feite blijken alle zondagen weggegeven te zijn behalve die van 2 december.

Die zondag is echter heel ongelukkig zo vlak voor Sinterklaas en zo ver af van kerst, in verband met de verkoop van bederfelijke etenswaar, kerststukjes en bloemen. Wat rest is *zaterdag 15 december. Wel de gebruikelijke tijd van 11.30 uur.*

We komen hier op terug, maar zet het alvast in uw agenda.

Advertentie

Elisabethbode

blad met een Booschap

Postbus 484, 8440 AL Heerenveen

Telefoonnummer 088-3263330

Ontvang 3 gratis proefnummers van de Elisabethbode!

Zoekt u een prettig leesbaar, opbouwend tijdschrift? Een blad met boeiende artikelen, herkenbare interviews, Bijbeluitleg en aandacht voor natuur en cultuur? Denk dan eens aan de *Elisabethbode*!

U kunt mailen naar abonneservice@elisabethmagazine.nl of bellen met 088 3263330.

"De Walvis" is het officiële mededelingenblad van de Protestantse Gemeente te Zeevang en Oudendijk.

In deze gemeente participeren veel mensen die officieel lid zijn van een andere (meestal) protestantse geloofsgemeenschap, maar zich in onze kleine open geloofsgemeenschap thuis voelen.

"De Walvis" verschijnt 10 keer per jaar en wordt verspreid door vrijwilligers.

Een deel wordt per e-mail of per post verstuurd.

Eenmaal per jaar sturen we u een verzoek om een vrijwillige bijdrage te geven voor "De Walvis" met een minimum van € 15 per jaar. Voor postabonnees moeten we, gelet op de hoge portokosten, € 25 rekenen. (U kunt De Walvis kosteloos downloaden vanaf onze website.)

Redactieadres

De Walvis, p/a Kerkepad 2, 1474 RH Oosthuizen

E-mail: walvis@pknzeevangenoudendijk.nl

Kopij bij voorkeur per e-mail aanleveren.

Redactie

Lydeke Vroom, Jan Henk Wijers, Willy Imthorn

Verdelers: Jan Bakels / Dirk van Ark

Inleveren kopij

Alleen voor kopij die op tijd arriveert, garandeert de redactie plaatsing in het eerstvolgende nummer.

Belangrijke adressen en telefoonnummers

Predikant	Ds. J.J. (Hans) Reedijk, Kwadijk 36, 1471 CB Kwadijk; tel. 0299 780482 dominee@pknzeevangenoudendijk.nl (werkdagen: dinsdag, woensdag, donderdag)
Scriba	Willie Koole, IJsselmeerdijk 4, 1474 MX Oosthuizen tel. 0299-403 894
Voorzitter kerkenraad	Kees van Lenten, Lange Weide 65, 1632 DM Oudendijk, tel. 0229-542 295
e-mail	info@pknzeevangenoudendijk.nl

De kerk van Kwadijk, waar op 14 oktober een oecumenische vesper wordt gehouden.

Schoenen op de Donaukade, Boedapest (zie blz. 18-19)

